

Arrest

nr. 303 185 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 november 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 27 april 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

In zoverre het beroep volgens het verzoekschrift (p. 1.) gericht is “TEGEN: BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel (...)”, gaat verzoeker eraan voorbij dat de

bestreden beslissing waartegen hij beroep indient, werd genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), zoals o.a. uit de hoofding van die beslissing blijkt. Verzoeker slaat hier de bal mis.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Servië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op hem.

In de bestreden beslissing wordt door het CGVS op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij vreest zich bij een terugkeer naar Servië zich er onveilig te voelen en dat zijn zoon er niet de juiste scholing zal kunnen krijgen.

3. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing op goede grond dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Hij baseert zich hiertoe o.a. op de vaststellingen dat:

- verzoekers houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; waarbij erop wordt gewezen dat nadat verzoeker zich hier in België in 2015 permanent vestigde hij nog jarenlang heeft gewacht alvorens hij hier, in september 2022, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend;

- verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij zelf enige ernstige problemen zou ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Servië omwille van de onrechtvaardigheid die hij voelde als Albanees in Servië, de locatie van Preševo en het gegeven dat hij omwille van het leger zijn eigen land niet zou kunnen bewerken; waarbij wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen en de door zijn echtgenote, die aangaf dat ze zich onveilig voelt en ze de velden niet durft te bewerken, aangehaalde voorbeelden niet getuigen van een actuele en persoonlijke gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade omwille van de veiligheidssituatie als Albanees in Servië, te meer aangezien wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de Preshevë-vallei sinds 2012 over het algemeen zeer rustig en stabiel is gebleven en er zich de voorbije jaren, enkele uitzonderlijke incidenten niet te na gesproken, geen interetnische spanningen meer voordeden;

- de algemene situatie in de Preshevë-vallei op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden er sprake moet zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, doch verzoeker zulks evenwel niet aannemelijk gemaakt; waarbij erop wordt gewezen dat verzoeker weliswaar de algemene situatie beschreef waarbij vrouwen worden nageroepen en er spontane huiszoekingen plaatsvinden, maar buiten een verwijzing naar de oorlog van ongeveer twintig jaar terug, verzoeker geen persoonlijke voorbeelden kon geven die betrekking hebben op hem; en waarbij wordt opgemerkt dat waar verzoeker verklaart dat Servië delen van de administratieve voorzieningen hebben weggehaald uit Preševo, waardoor hij nu naar Vranjë of Belgrado moet om bepaalde documenten op te halen, dit niet als voldoende zwaarwichtige problemen of discriminatie geldt, en dat waar verzoeker en zijn vrouw opmerken dat een Albanees werd vermoord door een Serviër aan de grens, zij er niet slagen de omstandigheden te schetsen van deze moord en uit deze vaststellingen hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat verzoeker enig persoonlijk risico loopt om geviséerd te worden;

- de algemene situatie in verzoekers regio van herkomst niet van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

- wat verzoekers verklaring betreft dat er een volkstelling gebeurde enkele maanden geleden en aangezien hij niet in het land was en reeds acht jaar in België woont dit een probleem kan opleveren en hij omwille hiervan uit het register geschrapt kan worden, uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat etnische Albanezen effectief uit het bevolkingsregister kunnen worden geschrapt, doch de Wet op de registratie van de verblijfplaats van inwoners niets zegt over een eventueel verlies van (Servisch) staatsburgerschap voor wie de registratie van de woonplaats passief is gemaakt en er geen gevallen gekend zijn van Servische

staatsburgers die hun staatsburgerschap verloren zouden hebben nadat hun adres passief werd gemaakt, en dat een mogelijke schrapping uit het bevolkingsregister ten gevolge van een afwezigheid op de woonplaats aldus niet volstaat om a priori te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming;

- waar verzoeker en zijn vrouw het economische aspect aanhalen waarbij zij verklaren geen werk te vinden waardoor hun kind niet de juiste opleiding zal kunnen krijgen, dit motieven van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming, en op basis van hun verklaringen niet kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Servië in een mensonterende situatie terecht zouden komen die aanleiding geeft tot de toekenning van een beschermingsstatus;

- de bewering van verzoekers vrouw dat zij als etnische Albanezen voor hun medische problemen niet terecht kunnen in Servië niet kan weerhouden worden, waarbij op grond van de informatie waarover het CGVS beschikt wordt gesteld dat uit niets blijkt dat verzoeker en zijn vrouw als Servische onderdanen op medisch vlak ongelijk of onrechtvaardig zouden worden behandeld in Servië; en

- wat de argumentatie van verzoekers advocaat betreft dat het een probleem kan opleveren in de toekomst om voor hun kind een identiteitskaart te bekomen, verzoekers echtgenote echter zelf aangeeft dat het in Servië mogelijk is voor hen om identiteitsdocumenten te bekomen, en dat zij niet weet of zij bij de Servische ambassade in België identiteitsdocumenten voor hun zoon zou kunnen bekomen, maar nog niet de nodige stappen hiertoe heeft ondernomen, waardoor er aldus geen reden is om te veronderstellen dat zij noch in Servië noch in de Servische ambassade terecht kunnen om voor hun kind een identiteitskaart aan te maken.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van het CGVS, doch hij onderneemt hierin geen ernstige poging om voormelde vaststellingen te verklaren, ontkrachten of weerleggen. Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks (concreet) in op voormelde vaststellingen van het CGVS, doch laat het merendeel ervan ongemoeid en beperkt zich in het verzoekschrift tot het beknopt herhalen van eerdere verklaringen, het verwijzen naar de algemene situatie van de Albanees sprekende minderheid in Zuid-Servië en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, hetgeen geen dienstig verweer is en waarmee hij geenszins afbreuk doet aan voormelde concrete vaststellingen op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoonde.

4.1. De Raad wijst er vooreerst op en benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

4.2. Verzoeker ontkracht noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt geoordeeld:

“U slaagde er verder niet in om aannemelijk te maken dat u zelf enige ernstige problemen zou ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Servië omwille van de onrechtvaardigheid die u voelde als Albanees in Servië, de locatie van Preševo en het gegeven dat u omwille van het leger uw eigen land niet zou kunnen bewerken (CGVS H.(...), p. 8, 10). Ook uw echtgenote haalt aan dat ze zich onveilig voelt en ze de velden niet durft te bewerken (CGVS M.(...), p. 12). Wanneer er aan uw vrouw wordt gevraagd wat er is gebeurd, verwijst ze naar een incident van 22 of 23 jaar geleden waarbij hun huis in brand werd gestoken door de Serviërs (CGVS M.(...), p. 12). Ook beweert ze dat er naar tumult bij het weghalen van standbeelden van “helden” er een huiszoeking is geweest bij jullie thuis en dat anderen gearresteerd werden (CGVS M.(...), p. 12). Bovenstaande voorbeelden kunnen niet getuigen van een actuele en persoonlijke gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade omwille van de veiligheidssituatie als Albanees in Servië. Te meer er wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, opgemerkt dient te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat de veiligheidssituatie in de Preshevo-vallei (gemeentes Bujanoc/Bujanovac en Preshevo/Preševo en Medvegje/ Medvedja) sinds 2012 over het algemeen zeer rustig en stabiel is gebleven. Enkele uitzonderlijke incidenten niet te na gesproken, deden er zich de voorbije jaren geen interetnische spanningen meer voor. Waar in het verleden de regio te kampen had onder de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie, een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht en die zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleerde in de regio, wat op zijn beurt heel wat weerstand opriep bij Albanese bewoners van de regio die hen percipieerden als zijnde agressief en intimiderend, blijkt uit de informatie dat deze elite-eenheid

niet langer in het straatbeeld verschijnt en niet meer overgaat tot rechtstreekse provocaties in haar gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel ook een nieuw fenomeen, namelijk dat de Servische inlichtingendiensten op een verdoken manier druk zetten op een aantal profielen die traditioneel negatieve aandacht krijgen (oud-strijders, religieus-radicalen, activisten, ...). Deze situatie geeft op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. U heeft zulks evenwel niet aannemelijk gemaakt. U beschreef weliswaar de algemene situatie waarbij vrouwen worden nageroepen, en spontane huiszoeken plaatsvinden (CGVS H.(...), p. 10-11), maar buiten een verwijzing naar de oorlog van ongeveer twintig jaar terug kon geen persoonlijke voorbeelden geven die betrekking hadden op u. U verklaart wel dat Servië delen van de administratieve voorzieningen hebben weggehaald uit Preševo, waardoor u nu naar Vranje of Belgrado moet om bepaalde documenten op te halen (CGVS H.(...), p. 8). Dit geldt echter niet als voldoende zwaarwichtige problemen of discriminatie. Hoewel u en uw vrouw toevoegen dat een Albanees werd vermoord door een Serviër aan de grens (CGVS H.(...), p. 7, 13; CGVS M.(...), p. 9, 12), slaagt u er niet in de omstandigheden te schetsen van deze moord (CGVS H.(...), p. 13; CGVS M.(...), p. 12,13). Uit deze vaststellingen kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat u enig persoonlijk risico loopt om geïdoleerd te worden. De algemene situatie in uw regio van herkomst is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980." (eigen onderlijning).

In zijn verzoekschrift (p. 4) wijst verzoeker erop dat "Toegegeven, zoals het CGVS aangaf in zijn beslissing, de spanningen tussen de 2 gemeenschappen zijn afgenomen, maar de stille discriminatie waaronder de Albanese minderheid lijdt is nog steeds zeer aanwezig".

De Raad merkt op dat waar verzoeker de (stille) discriminatie van de Albanese minderheid in zijn regio van herkomst, het Servische Preševo, aankaat, een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon dan wel op zijn gezin betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij en/of zijn gezin in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de (etnisch) Albanese bevolking in Zuid-Servië volstaat hiertoe evenmin vermits uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere etnische Albanees louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldus in concreto aannemelijk te maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie is daarvoor niet afdoende.

4.3. Waar in het verzoekschrift (p. 3) op algemene wijze wordt aangevoerd dat "Verzoeker (...) om internationale bescherming heeft verzocht wegens de vervolging van de Albaneessprekende minderheid in Zuid-Servië door de Servische autoriteiten", benadrukt de Raad dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat iedere etnische Albanees louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geïdoleerd of vervolgd. Bovendien dient, in zoverre verzoeker een vrees uit de situatie in zijn regio van herkomst puurt, hij een persoonlijke vervolgingsvrees in concreto aan te tonen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. De Raad herhaalt dat die aangehaalde vrees gegrond, concreet, actueel en persoonlijk moet zijn en dat een hypothetische vrees niet volstaat om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Bovendien kan en mag er niet worden voorbijgegaan aan het door verzoeker extreem late indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Immers, hoewel hij zich begin 2015 hier permanent heeft gevestigd, wachtte hij nog tot september 2022 oftewel meer dan 7 jaar alvorens hier om internationale bescherming te verzoeken. Ook zijn echtgenote wachtte lang om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, een vaststelling die hun verklaarde nood aan internationale bescherming op ernstige wijze ondergraaft.

De commissaris-generaal motiveert hierover op goede grond als volgt:

“Vooreerst is uw houding geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op 6 januari 2015 permanent vestigde in België (CGVS H.(...), p. 4) en dat u hier meer dan 7 jaar verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS H.(...), p. 6). Zo diende u pas op 7 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw echtgenote wachtte minstens anderhalf jaar alvorens haar nood aan internationale bescherming kenbaar te maken (CGVS M.(...), p. 6,7). Dat u eerst wou proberen via gezinshereniging via uw ouders en dan via humanitaire regularisatie (CGVS H.(...), p. 6; CGVS M.(...), p. 7) doet niet af aan het feit dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt dan ook op zich de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Evenmin maakte u aannemelijk dat u sinds 2015 niet meer zou teruggekeerd zijn naar Servië (CGVS H.(...), p. 6). Hoewel jullie beiden verklaren dat jullie elkaar niet persoonlijk zagen tot M.(...) in België aankwam (CGVS H.(...), p. 6; CGVS M.(...), p. 7), is het wel heel teevallig dat jullie allebei jullie paspoorten niet kunnen voorleggen omdat u de uwe kwijt geraakte en uw echtgenote de hare weggooide (CGVS H.(...), p. 6-7; CGVS M.(...), p. 10). Tevens zijn jullie niet eenduidig betreffende de aankomstdatum van M.(...). Hoewel u verklaart getrouwd te zijn op 20 maart 2021 (CGVS H.(...), p. 4) en uw vrouw M.(...) pas op 6 maart 2021 naar België kwam (CGVS M.(...), p. 6), blijkt er een trouwfoto te zijn op uw echtgenote haar Facebookpagina met datum 21 augustus 2020. Er dient opgemerkt te worden dat dit aan de hand van de bergachtige setting geen foto lijkt die in België genomen is zoals uw vrouw beweert (CGVS M.(...), p. 10-11). Zo zijn er nog andere foto's van jullie samen te vinden van voor de zogenaamde aankomst van uw vrouw in België. Hoewel uw vrouw initieel op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde op 6 maart 2020 naar België te zijn gekomen (verklaring DVZ, dd. 22.11.2022, vraag 10), ontkent ze dit tijdens het persoonlijk onderhoud, en verklaart dat dit een fout moet zijn, aangezien jullie twee weken na haar aankomst al trouwden (CGVS M.(...), p. 7). Wanneer uw vrouw geconfronteerd wordt met de foto's op haar sociale media verandert ze terug naar verklaringen en verklaart ze op 7 maart 2020 naar België te zijn gekomen (CGVS M.(...), p. 11). Nochtans verklaart ze ook na haar aankomst meteen getrouwd te zijn, wat volgens de huwelijksakte die jullie voorleggen op 20 maart 2021 zou zijn. Dit betekent dat uw vrouw inderdaad pas in 2021 naar België kwam (CGVS M.(...), p. 7), waardoor er dus vragen rijzen bij jullie eerdere foto's samen in 2020. Deze vaststellingen doen vermoeden dat u weldegelijk nog terugkeerde naar Servië wat uiteraard uw vrees tegenover Servië ernstig ondermijnt. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan uw dossier toegevoegd.” (eigen onderlijning)

Verzoeker laat deze pertinente motivering in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid, waardoor er geen afbreuk aan wordt gedaan. De vaststelling inzake hun laatijdig verzoek om internationale bescherming, alsook voorts o.a. de vaststelling dat zij beide hun paspoorten niet kunnen voorleggen en er geen eenduidige, doch uiteenlopende en wijzigende verklaringen worden afgelegd omtrent wanneer verzoekers echtgenote naar België kwam en de foto's op haar sociale versie een ander plaatje doen vermoeden dan hetgeen zij beiden voorhouden -hetgeen het vermoeden wekt dat zij bepaalde informatie bewust willen achterhouden of anders voorstellen wat haaks staat op de medewerkingsplicht die op hen rust-, blijft derhalve gehandhaafd. Het ondermijnt op ernstige wijze hun algemene en algehele geloofwaardigheid, en ondergraaft de geloofwaardigheid van hun verklaarde vrees en nood aan internationale bescherming.

Dat verzoeker eerst probeerde via gezinshereniging via zijn ouders een verblijfstitel hier te bekomen, nadien via humanitaire regularisatie en pas na meer dan 7 jaar een verzoek om internationale bescherming indienende, toont aan dat hij louter een wettig verblijf in België beoogt, en is hoe dan ook een indicatie dat hij, net als zijn vrouw, internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De Raad kan niet anders dan besluiten dat een dergelijk extreem laat(tijdig) verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie vormt voor de ernst van voorgehouden nood aan internationale bescherming en de ernst en de geloofwaardigheid van de geschetste vrees op ernstige wijze ondermijnt.

4.4. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin iets concreet in tegen het motief in de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld:

“Daarnaast halen jullie nog het economische aspect aan waarbij jullie verklaren geen werk te vinden waardoor jullie kind niet de juiste opleiding zal kunnen krijgen (CGVS H.(...), p. 8-10; CGVS M.(...), p. 3-4, 9, 13). Dit zijn motieven van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling door het toedoen van derden. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofd suggereren, noch wordt dit door jullie concreet aangetoond. Wanneer er dieper wordt ingegaan op de stappen die u gezet heeft om werk te vinden, antwoordt u dat u wel enkel binnen het gebied van uw studies gezocht heeft (CGVS H.(...), p. 8). U geeft ook het voorbeeld dat indien er werk was, er slechts 10 euro overbleef van het loon (CGVS H.(...), p. 8). Uiteindelijk blijkt uit uw verklaringen dat u enkel bij kapperszaken ging informeren of u daar kon werken maar de meeste ‘nee’ antwoordden (CGVS H.(...), p. 9). Diegene die positief reageerden vroegen u voor het minimumloon van 100 dinar per dag te werken (CGVS H.(...), p. 9). Dat u dit loon te laag vindt en daar niets aan overhoudt op het einde van de dag geldt niet als afdoende reden om geen werk aan te nemen (CGVS H.(...), p. 9). Daarnaast ging u, behalve één poging bij een schrijnwerker, niet op zoek naar een job in een andere sector omdat u niets anders kunt (CGVS H.(...), p. 9). U geeft toe dat bijvoorbeeld in een bakkerij u wel de kans zou krijgen om een opleiding te volgen, maar dit een hele zwaar job is (CGVS H.(...), p. 10). Ook dit volstaat niet als argument om te besluiten dat er geen werk is voor u. Uiteindelijk blijkt dat u één week gewerkt heeft als barman, maar ontslag nam omdat deze persoon u niet betaalde (CGVS H.(...), p. 10). Er kan nog toegevoegd worden dat twee van uw schoonbroers er wel in slagen een job uit te oefenen (CGVS M.(...), p. 5-6) en ook uw vader werkte in het verleden in de bouw (CGVS H.(...), p. 5). De derde schoonbroer krijgt dan weer een sociale bijdrage (CGVS M.(...), p. 6). Bovendien beschikken jullie over een eigendom in Servië (CGVS H.(...), p. 5). Uit uw verklaringen kan er dan ook niet aangenomen worden dat jullie bij terugkeer naar Servië in een mensonterende situatie terecht zouden komen die aanleiding geeft tot de toekenning van een beschermingsstatus.” (eigen onderlijning)

Deze vaststellingen blijven, bij gebrek aan enig (dienstig) verweer, onverminderd gehandhaafd.

4.5. Verzoeker toont niet aan dat hij, etnisch Albanees, effectief uit het bevolkingsregister in Zuid-Servië zou zijn geschrapt, laat staan dat hij en zijn vrouw hun Servisch staatsburgerschap dreigen te verliezen. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, volstaat een mogelijke schrapping uit het bevolkingsregister ingevolge een afwezigheid op de woonplaats niet om zonder meer te gewagen van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoeker, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, bij een eventuele administratieve verdwijning zijn Servische nationaliteit en burgerlijke en politieke rechten zal verliezen en staatloos zal worden, alsmede zijn vermogen zal verliezen om te werken, huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot gezondheidszorg en onderwijs voor hun zoon, is niets meer dan blote beweringen en een hypothetische stelling, waartoe niet enige concrete objectieve indicatie van voorligt. Het betreft blote beweringen en steunt louter op persoonlijke veronderstellingen en vermoedens. Verzoeker toont bovendien niet aan dat bij een eventuele schrapping uit het bevolkingsregister en nadelige gevolgen ervan, hij dit nergens in Servië zou kunnen aankaarten en aanklagen met de middelen die het recht hem er bieden.

4.6. De argumentatie in het verzoekschrift (p. 7) dat het CGVS zich beperkt tot algemene beschouwingen over de situatie van de Albanese bevolking in Zuid-Servië, mist geheel feitelijke grondslag en ernst. Uit (een eenvoudige lezing van) de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met en concreet en omstandig motiveert omtrent de door verzoeker aangehaalde individuele elementen, met name de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift geenszins in -en onderneemt hiertoe bovendien geen ernstige poging- om enigszins afbreuk te doen aan de verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal alzo terecht doen besluiten.

4.7. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat de bewijslast in beginsel op hem rust. Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeker laat evenwel na desbetreffend bewijs te leveren.

4.8. Met zijn algemene verwijzing naar de spanningen tussen Servië en Kosovo, waarbij hij nalaat enige informatie hiervan bij te brengen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer in Servië een risico loopt op vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een algemene verwijzing naar die opgelopen spanningen volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

4.9. Wat het argument in het verzoekschrift betreft dat verzoeker “de regio Presevo in 2015 verlaten” heeft “en verblijft hij nu al bijna 8 jaar in België”, dat “Bovendien woont zijn hele familie in België (ouders, broers)” en dat “Als gevolg daarvan heeft hij geen banden met Zuid-Servië”, toont verzoeker niet aan wie of wat hij precies om die reden in Servië vreest, laat staan dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft het feit dat verzoeker reeds 8 jaar in België verblijft, kan en mag er bovendien niet aan worden voorbijgegaan dat het zijn eigen persoonlijke en bewuste keuze is om hier jarenlang in onwettig verblijf/illegaliteit te verblijven en eerder geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bevel van 14 april 2020, zie hierover arrest nr. 258 629 van 26 juli 2021, waarbij zijn beroep tegen die beslissing werd verworpen). Betreffende verzoekers jarenlange wachten vooraleer hier om internationale bescherming te verzoeken, verwijst de Raad naar het hierboven onder punt 4.3. vastgestelde en benadrukt hij dat verzoekers houding en handelen op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid en ernst van zijn voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. De Raad wijst erop dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers echtgenote eveneens werd geweigerd en kennelijk ongegrond bevonden door het CGVS. Haar beroep bij de Raad tegen die beslissing is hangende (RvV 294 862).

7. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees
Cf. supra zaak met rolnr. 12”.*

Betreffende de zaak met volgnummer 12 waarnaar wordt verwezen, zijnde de zaak met rolnummer 294 862, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 het volgende te lezen:

*“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees
De zaken met rolrs 12 en 13 worden tezamen opgeroepen.
De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.
VzP’n zijn het niet eens met de analyse van de Raad dat er zich geen problemen stellen bij een terugkeer: ze zijn hier apart toegekomen, zijn hier gehuwd en hebben hier intussen ook een kind. Het CGVS heeft zich enkel gebaseerd op de zgnde economische moeilijkheden maar geen rekening gehouden met hun deel uitmaken van de Albanese minderheid in Servië. Dit element heeft het CGVS ten onrechte niet beoordeeld. Ze vragen bescherming, ondergeschikt het terugsturen van hun dossier naar het CGVS.”*

4.2. Betreffende de door de verzoekende partij op 23 november 2023 ingediende vraag tot horen dient vooreerst te worden opgemerkt hetgeen volgt.

Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet beschouwd worden als een bijkomende memorie.

In voormelde op 23 november 2023 ingediende vraag tot horen vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening gehouden worden.

4.3. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel heeft gebaseerd op de zogenaamde economische moeilijkheden maar er geen rekening mee heeft gehouden dat zij deel uitmaken van de Albanese minderheid in Servië, gaat de verzoekende partij voorbij aan de gronden van voormelde beschikking zoals hiervoor uiteengezet. Uit een eenvoudige lezing blijkt immers dat hier wel degelijk onderzoek naar werd gevoerd waarbij rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij, evenals dat omstandig wordt gemotiveerd om welke redenen de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet worden aanvaard. Zo wordt onder meer geduid dat uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere etnische Albanees louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geviséerd of vervolgd en dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldus *in concreto* aannemelijk dient te maken, waarin zij niet slaagt. Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij, etnisch Albanees, uit het bevolkingsregister in Zuid-Servië zou zijn geschrapt, laat staan dat zij en haar vrouw hun Servisch staatsburgerschap dreigen te verliezen en dat een mogelijke schrapping uit het bevolkingsregister ingevolge een afwezigheid op de woonplaats niet volstaat om zonder meer te gewagen van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook wordt opgemerkt dat waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij bij een eventuele administratieve verdwijning haar Servische nationaliteit en burgerlijke en politieke rechten zal verliezen en staatloos zal worden, alsmede haar vermogen zal verliezen om te werken, huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot gezondheidszorg en onderwijs voor hun zoon, dit niets meer dan blote beweringen en een hypothetische stelling zijn, waartoe niet enige concrete objectieve indicatie van voorligt, doch louter steunt op persoonlijke veronderstellingen en vermoedens. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat bij een eventuele schrapping uit het bevolkingsregister en nadelige gevolgen ervan, zij dit nergens in Servië zou kunnen aankaarten en aanklagen met de middelen die het recht haar er bieden, zo wordt geduid. Ter terechtzitting beperkt de verzoekende partij zich in wezen tot het uiten van voormelde slechts algemeen geformuleerde en ongefundeerde kritiek aan het adres van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder *in concreto* in te gaan op voormelde motieven en gronden van de beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen.

Door aan te geven dat zij het niet eens is met de analyse van de Raad dat er zich geen problemen stellen bij een terugkeer en hierbij toe te lichten dat zij hier apart zijn toegekomen, hier gehuwd zijn en hier intussen ook

een kind hebben, doet de verzoekende partij niet anders denken. Dit betreft immers haar situatie in België en door deze aan te halen slaagt zij er niet in een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aan te tonen. In de mate dat de verzoekende partij doelt op haar vrees voor haar zoon niet de juiste scholing en huisvesting te kunnen krijgen, weze het herhaald dat motieven van louter socio-economische aard als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Met haar betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij ook thans niet aan bij een terugkeer naar Servië in een mensonterende situatie terecht te komen die aanleiding geeft tot de toekenning van een beschermingsstatus.

De verzoekende partij reikt met haar betoog ter terechtzitting dan ook geen argument aan dat noopt anders te oordelen dan hetgeen reeds in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij kan dan ook niet bijgetreden worden in haar vraag om bescherming of, ondergeschikt, haar dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

5. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
M. DENYS,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS